

Carles DUARTE i Anna MARTÍNEZ, *Il linguaggio giuridico*, edició a cura de Francesco Sitzia, Condaghes, Cagliari, 2000, 144 pàg., ISBN 88-86229-65-8.

Amb el títol de *Il linguaggio giuridico* s'acaba d'editar a Sardenya la versió italiana de *El lenguaje jurídico*: l'obra que Carles Duarte i Anna Martínez van publicar originàriament a Buenos Aires el 1995, i que, en el seu moment, s'inseria per mèrits propis en el corrent internacional de renovació i modernització dels llenguatges jurídics dels anys vuitanta i noranta.

La versió italiana, que s'obre amb un pròleg del professor Francesco Sitzia –hi afirma que el llibre s'ha editat amb el propòsit que contribueixi a la recuperació de la llengua sarda, de la qual el tecnolecte jurídic és un component indispensable–, inclou una introducció del professor Eduardo Blasco Ferrer, *L'establiment del llenguatges jurídic i administratiu a Sardenya. De la utopia als fets*, en què el lingüista sard es refereix, amb profusió d'exemples de diferents llengües, als trets diferencials dels llenguatges d'especialitat (*linguaggi settoriale*, en l'accepció terminològica italiana) respecte de la llengua general, als mecanismes i als models de formació d'aquests llenguatges en les diverses llengües i als problemes pràctics que presenta l'establiment i la fixació dels llenguatges d'especialitat en el cas del sard.

El nucli de l'obra –en el número 24 de la REVISTA DE LLENGUA I

DRET, s'hi va publicar una recensió de l'edició argentina– consta de cinc capítols, en els quals els autors, després de destacar l'antiguitat dels textos jurídics i la importància històrica del llenguatge jurídic en la conformació de l'estàndard i l'expressió culta de moltes llengües, en presenten les tendències actuals; el caracteritzen com un tecnolecte; n'exposen els trets rellevants (formalitat, funcionalitat, ús de formes lingüístiques pròpies de l'expressió tecnolectal –termes– i específiques del camp conceptual del dret –locucions, frases fetes, usos verbals característics, tractaments honorífics–); i fan unes consideracions suggerents i útils –a càrrec d'Anna Martínez, l'actual responsable del Certificat de llenguatge jurídic de la Junta Permanent de Català– sobre la manera en què se'n pot abordar l'ensenyament: una qüestió, certament, encara molt poc tractada pels especialistes.

Celebrem, doncs, la publicació de la traducció italiana d'aquest llibre, perquè representa –com ho va ser també en el seu moment l'edició de l'obra original a l'Argentina– una mostra de reconeixement de la bona feina feta durant els darrers vint anys a Catalunya en el camp de l'estudi dels tecnolectes jurídics; una feina –remarquem-ho– duta a terme en l'etapa d'autogovern pos-

terior al restabliment de la democràcia, amb la finalitat de dotar la llengua catalana d'un tecnolecte modern i funcional per a l'expressió jurídica, i de la qual l'extensa obra que Carles Duarte ha dedicat a l'a-

nàlisi i la caracterització dels llenguatges administratiu i jurídic, considerada en el seu conjunt, constitueix a hores d'ara l'exponent més recíent.

Pere MARTÍ